VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 23. septembrī*

Ārpuslīgumiskā atbildība — Dempings — Dažu sagatavotu vai konservētu Ķīnas izcelsmes citrusaugļu imports — Regula (EK) Nr. 1355/2008, kuru Tiesa atzinusi par spēkā neesošu — Prasītājai iespējami nodarīts kaitējums pēc direktīvas pieņemšanas — Prasība par zaudējumu atlīdzību — Iekšēju tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšana — Pieņemamība — Pietiekami būtisks tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpums — Regulas (EK) Nr. 384/96 2. panta 7. punkta a) apakšpunkts (tagad — Regulas (EK) Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkts) — Rūpības pienākums — Cēloņsakarība

Lieta T-205/14

I. Schroeder KG (GmbH & Co.) , Hamburga (Vācija), ko pārstāv *K. Landry*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *J.-P. Hix*, pārstāvis, kam sākotnēji palīdzēja *D. Geradin* un *N. Tuominen*, vēlāk – *N. Tuominen*, advokāti,

un

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *T. Maxian Rusche* un *R. Sauer*, pārstāvji,

atbildētājas,

par prasību atlīdzināt kaitējumu, kāds esot nodarīts, pieņemot Padomes 2008. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1355/2008, ar ko uzliek galīgu antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas uzlikts par dažu sagatavotu vai konservētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes citrusaugļu (proti, mandarīnu utt.) importu (OV L 350, 35. lpp.), kas ar 2012. gada 22. marta spriedumu *GLS* (C-338/10, Krājums, EU:C:2012:158) atzīta par spēkā neesošu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents) un L. Madise [*L. Madise*],

sekretāre K. Hērena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un pēc 2015. gada 17. martā tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 1995. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), kurā izdarīti grozījumi (turpmāk tekstā – "pamatregula") (aizstāta ar Padomes 2009. gada 30. novembra Regulu (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 343, 51. lpp., labojums – OV 2010, L 7, 22. lpp.)), 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā ir noteikts:

"Importējot preces no valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis [..], parasto vērtību nosaka, pamatojoties uz cenu vai salikto vērtību kādā trešā valstī ar tirgus ekonomiku vai pamatojoties uz cenu, importējot preces no šīs trešās valsts uz citām valstīm, ietverot Kopienu, vai, ja tas nav iespējams, izmantojot jebkuru citu pieņemamu pamatojumu, ietverot cenu, kāda Kopienā ir faktiski samaksāta vai maksājama par līdzīgu preci un kuru nepieciešamības gadījumā attiecīgi koriģē, ietverot pieņemamu peļņas procentu.

Attiecīgu trešo valsti ar tirgus ekonomiku izvēlas saprātīgā veidā, jo īpaši ņemot vērā to visu drošo informāciju, kas ir pieejama izvēles izdarīšanas laikā. Tāpat arī ņem vērā termiņa ierobežojumus un, ja iespējams, izmanto trešo valsti ar tirgus ekonomiku, kurā notiek tāda pati izmeklēšana.

Īsi pēc izmeklēšanas uzsākšanas tajā iesaistītās puses tiek informētas par izvēlēto trešo valsti ar tirgus ekonomiku, un tām atvēl 10 dienas piezīmju izteikšanai."

Tiesvedības priekšvēsture

2 2007. gada 20. oktobrī Eiropas Kopienu Komisija publicēja paziņojumu par antidempinga procedūras uzsākšanu attiecībā uz dažu sagatavotu vai konservētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes citrusaugļu (mandarīnu utt.) importu (OV C 246, 15. lpp.).

3 2007. gada 2. novembrī prasītāja *I. Schroeder KG (GmbH & Co.*) prasīja Komisijai [atļauju] iesaistīties paziņojumā par procedūras uzsākšanu paredzēto neatkarīgo importētāju izlasē.

4 2008. gada 4. jūlijā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 642/2008, ar ko uzliek pagaidu antidempinga maksājumu dažu sagatavotu vai konservētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes citrusaugļu (mandarīnu u.c.) importam (OV L 178, 19. lpp.).

5 2008. gada 18. decembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 1355/2008, ar ko uzliek galīgu antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas uzlikts par dažu sagatavotu vai konservētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes citrusaugļu (proti, mandarīnu utt.) importu (OV L 350, 35. lpp.).

6 Prasītāja ir samaksājusi antidempinga maksājumus, kas noteikti ar šo regulu, par attiecīgās preces importu un apgalvo, ka viņa ir samaksājusi šos maksājumus arī par importu, kas ir veikts ar četru citu importētāju (turpmāk tekstā – "četras pārējās sabiedrības") starpniecību.

7 Ar 2012. gada 22. marta spriedumu *GLS* (C-338/10, Krājums, EU:C:2012:158, 36. punkts) Tiesa atzina Regulu Nr. 1355/2008 par spēkā neesošu, jo Komisija un Padome nebija ievērojušas prasības, kādas izriet no pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta (tagad – Regulas Nr. 1225/2009 2. panta 7. punkta a) apakšpunkts), nosakot attiecīgās preces parasto vērtību uz faktiski samaksāto vai

maksājamo cenu par līdzīgu preci Eiropas Savienībā pamata un nepierādot pienācīgu rūpību, kāda tika prasīta, lai noteiktu šo vērtību, pamatojoties uz cenām, kādas tiek izmantotas šai pašai precei trešajās valstīs ar tirgus ekonomiku.

8 Pēc sprieduma *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C:2012:158), prasītāja un četras pārējās sabiedrības pieprasīja atmaksāt maksājumus, kas iekasēti saskaņā ar Regulu Nr. 1355/2008. Vācijas galvenās muitas iestādes atmaksāja nepamatoti iekasētos maksājumus.

9 Prasītāja un četras pārējās sabiedrības arī lūdza, pirmkārt, lai Hamburgas pilsētas [*Hamburg-Stadt*], Duisburgas [*Duisbourg*] un Krēfeldes [*Krefeld*] (Vācija) galvenās muitas iestādes pārskaita procentu maksājumus ar 0,5 % likmi mēnesī par samaksātajiem antidempinga maksājumiem par laikposmu no dienas, kad šie maksājumi tika veikti, līdz to atmaksāšanai. Šie lūgumi, datēti ar 2012. gada 6. un7. novembri, ar attiecīgo galveno muitas iestāžu 2012. gada 8. un 23. novembra un 18. decembra un 2013. gada 3. aprīļa lēmumiem tika noraidīti. Prasītāja un pārējās četras sabiedrības iesniedza sūdzības pret lēmumiem par noraidīšanu. Prasītāja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, precizēja, ka visas šīs procedūras tika apturētas, gaidot *Finanzgericht Hamburg* (Hamburgas Finanšu tiesas) lēmumu lietā starp *Hüpeden & Co (GmbH & Co.) KG* un muitas iestādēm.

10 Prasītāja, otrkārt, Padomei un Komisijai ar 2013. gada 10. decembra vēstulēm lūdza atlīdzināt zaudējumus EUR 345 644 apmērā, kas atbilst procentu maksājumiem par aizņēmumiem, kurus tā bija spiesta ņemt Regulas Nr. 1355/2008 dēļ. Šie lūgumi ar Padomes 2014. gada 31. janvāra vēstuli un Komisijas 2014. gada 14. februāra vēstuli tika noraidīti.

11 Turklāt pēc sprieduma *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C: 2012:158), Komisija nolēma no jauna uzsākt antidempinga procedūru, šai atsākšanai esot saistītai vienīgi ar minētajā spriedumā ietverto prasījumu īstenošanu. Pēc šīs procedūras Padome pieņēma 2013. gada 18. februāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 158/2013, ar ko atkārtoti nosaka galīgo antidempinga maksājumu dažu sagatavotu vai konservētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes citrusaugļu (proti, mandarīnu utt.) importam (OV L 49, 29. lpp.), kas stājās spēkā 2013. gada 23. februārī. Tiesai tika uzdoti divi prejudiciālie jautājumi par šīs regulas spēkā esamības izvērtēšanu (apvienotās lietas C-283/14, *CM Eurologistik* un C-284/14, *GLS*).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

12 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2014. gada 27. martā, prasītāja cēla šo prasību.

13 Komisija lūdza apturēt šo tiesvedību, pirmkārt, līdz valsts iestādes būs pieņēmušas galīgo lēmumu par iepriekš 9. punktā minētajām prasībām, kā arī, otrkārt un pakārtoti, līdz Tiesa būs lēmusi par prejudiciālajiem jautājumiem attiecībā uz Regulas Nr. 158/2013 spēkā esamību, kas tika uzdoti iepriekš minētajās apvienotajās lietās C-283/14 un C-284/14. Prasītāja un Padome nav izvirzījušas iebildumus pret šiem apturēšanas lūgumiem.

14 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— piespriest Savienībai tai atlīdzināt zaudējumus EUR 345 644 apmērā, tiem pieskaitot procentus ar 8 % likmi gadā, skaitot no sprieduma paziņošanas dienas, vai konstatēt, ka prasītājai ir tiesības uz kompensāciju;

— piespriest Komisijai un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Tiesas sēdē prasītāja lūdza Vispārējo tiesu, pakārtoti, kā tas tika atzīmēts tiesas sēdes protokolā, konstatēt ar nolēmumu pirms galīgā sprieduma taisīšanas, ka viņas prasība ir pieņemama un ka Padome un Komisija ir pieļāvušas kļūdu, kas varētu izraisīt Savienības atbildības iestāšanos, un pēc tam apturēt šo tiesvedību, līdz būs pieņemts galīgais nolēmums tiesvedībā *Finanzgericht Hamburg*, kā tas ir minēts iepriekš 9. punktā.

16 Padomes un Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu un, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasības pieņemamību

17 Padome un Komisija savos procesuālajos rakstos apgalvo, ka šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama, jo prasītāja nav pilnībā izsmēlusi tiesību aizsardzības līdzekļus, kuru rezultātā varētu tikt atlīdzināts apgalvotais kaitējums.

18 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība par zaudējumu atlīdzību saskaņā ar LESD 268. pantu un 340. panta otro daļu ir jānovērtē, ņemot vērā ar Līgumu izveidoto indivīdu juridiskās aizsardzības sistēmu kopumā. No minētā izriet, ka gadījumā, kad persona uzskata, ka tā ir cietusi no tāda Savienības tiesiskā regulējuma likumīgas piemērošanas, kuru tā uzskata par nelikumīgu, un kad apgalvotais kaitējums tādējādi ir radies tikai Savienības vainas dēļ, šādas prasības par zaudējumu atlīdzību pieņemamība atsevišķos gadījumos tomēr var būt atkarīga no iekšējo tiesību aizsardzības iespēju izsmelšanas. Tāpat attiecībā uz minēto ir nepieciešams, lai valsts tiesību aizsardzības līdzekļi efektīvi nodrošinātu attiecīgās personas tiesību aizsardzību un lai ar to palīdzību varētu tikt atlīdzināts iespējamais kaitējums (skat. spriedumus, 1989. gada 30. maijs, *Roquette frères*/Komisija, 20/88, Krājums, EU:C:1989:221, 15. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 23. novembris, *Cantina sociale di Dolianova* u.c./Komisija, T-166/98, Krājums, EU:T:2004:337, 115. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Pieņemot, ka šajā gadījumā var tikt piemērota prasība par iekšēju tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanu, kuru raksturo valsts tiesās celtas prasības saņemt procentu maksājumus par atgūstamajiem antidempinga maksājumiem un šī prasība par zaudējumu atlīdzību, kas celta Savienības tiesā ar mērķi panākt kaitējuma, kāds radies no bankas procentu maksājumiem par aizdevumiem, kas ņemti sakarā ar likviditātes zaudējumiem šo maksājumu veikšanas dēļ – neatkarīgi no 2014. gada 18. septembra sprieduma *Holcim (Romania)*/Komisija (T-317/12, Krājums, pārsūdzēts apelācijas instancē, EU:T:2014:782, 73.–77. punkts), kas ierobežoja gadījumus, kad var runāt par nepieņemamību sakarā ar iekšējo tiesību aizsardzības līdzekļu neizmantošanu –, katrā ziņā ir jāuzskata, ka tas, ka prasītāja nav izsmēlusi valsts tiesību aizsardzības līdzekļus, nevar būt pamats prasības atzīšanai par nepieņemamu.

20 Administratīvās un tiesiskās aizsardzības līdzekļi, ar kādiem [prasītāja] šajā gadījumā ir vērsusies vai var vērsties valsts iestādēs, nevar tikt uzskatīti par tādiem, kas efektīvi nodrošinātu prasītājas tiesību aizsardzību iepriekš 18. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, un tāpēc nevar runāt par to izsmelšanu šīs prasības pieņemamības sakarā.

21 Ņemot vērā, ka ir nepieciešama analīze par valsts tiesību aizsardzības līdzekļu efektivitāti nākotnē, un attiecīgai iebildei par nepieņemamību pēc definīcijas esot pretrunā tam, ko apgalvo prasītāja, kura nav izsmēlusi valsts tiesību aizsardzības līdzekļus, Savienības tiesa ir noraidījusi šādu iebildi par nepieņemamību gadījumos, kad iekšējo tiesību aizsardzības līdzekļu izmantošana ir bijusi "ārkārtīgi neskaidra" (spriedums, 1984. gada 30. maijs, *Eximo Molkereierzeugnisse Handelsgesellschaft*/Komisija,

62/83, Krājums, EU:C:1984:197, 15. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1986. gada 26. februāris, *Krohn Import-Export*/Komisija, 175/84, Krājums, EU:C:1986:85, 28. punkts) vai kad šo tiesību aizsardzības līdzekļu īstenošana ir bijusi "pārmērīgi sarežģīta" (spriedums *Cantina sociale di Dolianova* u.c./Komisija, minēts 18. punktā, EU:T:2004:337, 117. punkts). No minētā izriet, ka ar pierādīšanas pienākumu, kāds ir prasītājai, kurai tiek pārmesta valsts tiesību aizsardzības līdzekļu neizsmelšana, nevar prasīt iesniegt vairāk pierādījumu par tiem, kas kliedē nopietnas šaubas par aizsardzības, ko nodrošina valsts tiesību aizsardzības līdzekļi, efektīvo raksturu (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumus, 1993. gada 26. oktobris, *Caronna*/Komisija, T-59/92, Krājums, EU:T:1993:91, 35. punkts, un 2005. gada 9. marts, *L*/Komisija, T-254/02, Krājums-CDL, EU:T:2005:88, 148. punkts).

22 Šajā gadījumā prasītāja ir sniegusi šādus pierādījumus.

23 Prasītāja ir detalizēti paskaidrojusi piemērojamos noteikumus un pierādījusi faktu, kuru Padome turklāt ir apstiprinājusi savā iebildumu rakstā, ka šie noteikumi neļauj atmaksāt šajā gadījumā prasītos procentus.

24 Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.), ar grozījumiem (turpmāk tekstā – "Kopienas Muitas kodekss"), kas bija piemērojama šīs lietas faktu rašanās brīdī, kā to tiesas sēdē apstiprināja Padome un Komisija, 241. pantā bija noteikts:

"Kompetento dienestu izdarītā iekasēto ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu summas vai kredīta procentu vai nokavējuma procentu atmaksa nerada tām nekādus maksājuma procentus. Tomēr procentus maksā:

— ja lēmums apmierināt atmaksāšanas lūgumu nav izpildīts triju mēnešu laikā pēc lēmuma pieņemšanas dienas,

— ja to paredz attiecīgās valsts noteikumi.

[..]"

25 Šajā gadījumā ne no viena lietas materiāla neizriet un turklāt arī neviens lietas dalībnieks neapgalvo, ka lēmums, ar kuru tika uzdots veikt atmaksu, netika īstenots Kopienas Muitas kodeksa 241. panta pirmās daļas pirmajā ievilkumā paredzētajā termiņā. Turklāt valsts tiesību normā, kas piemērojama Kopienas Muitas kodeksa 241. panta pirmās daļas otrā ievilkuma izpratnē, proti, *Abgabenordnung* (Vācijas Nodokļu kodekss) 236. pantā, ir paredzēta procentu samaksa tikai tādā gadījumā, ja attiecīgo maksājumu atmaksa ir tikusi prasīta ar valsts tiesas nolēmumu, kā tas šajā gadījumā nav.

26 Turklāt prasītāja prasības pieteikuma pielikumā un vēstulē, kas tika nosūtīta kā atbilde uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, ir nosūtījusi valsts iestāžu lēmumus, ar kuriem ir atteikts piešķirt prasītos procentus, pamatojoties uz iepriekšējā punktā minētajām normām, kā arī *Finanzgericht Hamburg* ceturtās palātas priekšsēdētāja 2015. gada 5. februāra vēstuli, kurā, no pirmā skata, ir apstiprināts šis atteikums lietā, sauktā par "pilotlietu", valsts tiesvedībā par procentu saistībā ar atmaksātajiem antidempinga maksājumiem pārskaitīšanu (skat. iepriekš 9. punktu).

27 Visos šajos lēmumos cita starpā ir noraidīta risinājuma, kāds ticis izmantots 2012. gada 27. septembra spriedumā *Zuckerfabrik Jülich* u.c. (C-113/10, C-147/10 un C-234/10, Krājums, EU:C:2012:591, 65.–67. punkts; skat. arī spriedumu, 2013. gada 18. aprīlis, *Irimie*, C-565/11, Krājums, EU:C:2013:250, 21. un 22. punkts), piemērošana šajā lietā. Saskaņā ar minēto spriedumu attiecīgajām personām, kurām ir tiesības uz to nepamatoti samaksāto summu atmaksu, kas tikušas samaksātas kā ražošanas iemaksas cukura nozarē un kas tikušas noteiktas ar spēkā neesošu regulu, ir tiesības arī uz procentu saistībā ar šīm summām samaksu (spriedums *Zuckerfabrik Jülich* u.c., minēts iepriekš, EU:C:2012:591,

67. punkts), ņemot vērā to, ka Tiesa šajā jomā ir apstiprinājusi principu, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ir pienākums atmaksāt nodokļu, kas iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības, summas kopā ar procentiem (spriedums *Zuckerfabrik Jülich* u.c., minēts iepriekš, EU:C:2012:591, 66. punkts).

28 Tādējādi, pat ja, kā to norāda Komisija, nevar tikt pilnībā izslēgts, ka, pamatojoties uz spriedumu *Zuckerfabrik Jülich* u.c., minēts 27. punktā (EU:C:2012:591), valsts tiesību aizsardzības līdzekļu izmantošanas rezultātā tiek samaksāti prasītie procenti, šajā gadījumā ar prasītājas sniegtajiem pierādījumiem ir pietiekami, lai nopietni apšaubītu šādu iznākumu.

29 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāja ir pietiekami pierādījusi valsts tiesību aizsardzības līdzekļu efektivitātes neesamību, un nav jāgaida uzsākto valsts tiesvedību iznākumi.

30 Tāpēc iebilde par nepieņemamību, kas ir balstīta uz valsts tiesību aizsardzības līdzekļu neizsmelšanu, tāpat kā Komisijas lūgums apturēt tiesvedību šajā lietā, kamēr tiks sagaidīts iznākums minētajās valsts tiesvedībās, ir jānoraida.

Par prasības pamatotību

31 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās LESD 340. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, rīcība, kura tiek pārmesta iestādēm, ir prettiesiska, ir nodarīti faktiski zaudējumi un pastāv cēloņsakarība starp apgalvoto rīcību un norādīto kaitējumu (skat. spriedumus, 2012. gada 19. aprīlis, *Artegodan*/Komisija, C-221/10 P, Krājums, EU:C:2012:216, 80. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2013. gada 16. maijs, *Gap granen & producten*/Komisija, T-437/10, EU:T:2013:248, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par iestāžu rīcības pretlikumīgo raksturu

32 Prasītāja apgalvo, ka no sprieduma *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C:2012:158), izriet, ka Komisija un Padome nav ievērojušas pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, kā arī labas pārvaldības principu, ciktāl, neievērojot pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā paredzētās prasības, tās noteica attiecīgās preces parasto vērtību, pamatojoties uz cenu, kāda faktiski ir tikusi maksāta vai ir jāmaksā Savienībā par līdzīgu preci, neizrādot prasīto rūpību, lai noteiktu šo vērtību pēc cenām, kādas par šādu pašu preci tiek noteiktas trešajās valstīs, kurās ir tirgus ekonomika.

33 Spriedumā *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C:2012:158, 36. punkts), Tiesa atzina, ka Komisija un Padome – ciktāl tās noteica attiecīgās preces parasto vērtību, pamatojoties uz cenu, kāda faktiski ir tikusi maksāta vai ir jāmaksā Savienībā par līdzīgu preci, neizrādot prasīto rūpību, lai noteiktu šo vērtību pēc cenām, kādas par šādu pašu preci tiek noteiktas trešajās valstīs, kurās ir tirgus ekonomika, – nav ievērojušas prasības, kādas izriet no pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta.

34 No šī sprieduma izriet, pirmkārt, ka Regulas Nr. 1355/2008 spēkā neesamība un līdz ar to, iespējams, nelikumīgā rīcība šajā gadījumā ir attiecināma gan uz Komisiju, kura vadīja antidempinga procedūru un pieņēma pagaidu antidempinga regulu, gan Padomi, kas pieņēma galīgo antidempinga regulu, ar ko tika apstiprināta pagaidu regula.

35 No minētā izriet, otrkārt, ka šīm divām iestādēm tiek pārmesta rūpības pienākuma – kurš būtībā atbilst pienākumam ņemt vērā ierēdņu intereses un labas pārvaldības principam, kuru neievērošanu pārmet prasītāja, – neievērošana, īstenojot pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, kurā ir noteikta parastās vērtības aprēķināšanas metode.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienīgi pietiekami būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, var izraisīt Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos un ka, lai novērtētu pietiekami būtiska tiesību normas pārkāpuma esamību, ir jāņem vērā rīcības brīvība, kāda ir iestādei, kas pieņēmusi tiesību aktu. Tādējādi, ja iestādēm ir rīcības brīvība, izšķirošais kritērijs tam, lai uzskatītu, ka Savienības tiesību normu pārkāpums ir pietiekami būtisks, ir tas, ka [iestāde] acīmredzami un nopietni ir pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas. Turpretim, ja tām ir vienīgi ļoti ierobežota rīcības brīvība vai pat tās nav, tad vienkārša Savienības tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai pierādītu pietiekami būtiska pārkāpuma esamību (skat. spriedumus, 2000. gada 4. jūlijs, *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, Krājums, EU:C:2000:361, 42.–44. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2010. gada 2. marts, *Arcelor*/Parlaments un Padome, T-16/04, Krājums, EU:T:2010:54, 141. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Tādēļ iepriekš ir jānosaka apmērs rīcības brīvībai, kāda ir iestādēm, piemērojot pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu.

– Par iestāžu rīcības brīvību

38 Lai noteiktu apmēru rīcības brīvībai, kāda ir iestādēm, vispirms ir jānoskaidro konkrētā rīcība, kāda tiek pārmesta šīm iestādēm pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta īstenošanas ietvaros, un šajā gadījumā prettiesiskums, kas pamatoja Regulas Nr. 1355/2008 atzīšanu par spēkā neesošu. Šāda pieeja ir izskaidrojama ar to, ka tiesību normas īstenošana var ietvert dažādus tiesību aktus, par kuru īstenošanu atbildīgajai iestādei ne vienmēr ir tāda pati rīcības brīvība. Tas it īpaši attiecas uz normām par aprēķina metodi vērtībai, piemēram, parastajai vērtībai, ko izmanto, aprēķinot dempinga starpības (attiecībā uz analoģisku pieeju un runājot par importa cenas graudaugiem aprēķināšanas metodi, skat. spriedumu *Gap granen & producten*/Komisija, minēts 31. punktā, EU:T:2013:248, 30.–41. punkts).

39 Šajā ziņā, pretēji prasītājas apgalvotajam, pretlikumība, kāda tiek pārmesta iestādēm, neietver faktu, ka ir notikusi izvēle par labu pakārtotai aprēķina metodei, kas ir balstīta uz Savienībā izmantotām cenām, tā vietā, lai izvēlētos metodi, kas ir balstīta uz trešajās valstīs ar tirgus ekonomiku izmantotajām cenām, jo runa ir par izvēli, attiecībā uz kuru tām nebija nekādas rīcības brīvības (šajā ziņā skat. spriedumu *GLS*, minēts 7. punktā, EU:C:2012:158, 26. punkts, un ģenerāladvokāta Ī. Bota [*I. Bot*] secinājumus lietā *GLS*, C-338/10, Krājums, EU:C:2011:636, 97. punkts).

40 Turklāt, pretēji tam, ko tiesas sēdē apgalvoja prasītāja, Komisijai netiek pārmests arī tas, ka tā absolūti neesot izvērtējusi *Eurostat* iesniegtos datus, lai aprēķinātu attiecīgās preces parasto vērtību. Tiesa pārmeta Komisijai, ka tā, kā tas izriet no sprieduma *GLS*, minēts iepriekš 7. punktā (EU:C:2012:158, 34.–36. punkts; skat. arī ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumus lietā *GLS*, minēti 39. punktā, EU:C:2011:636, 107.–119. punkts), nav ar prasīto pienācīgo rūpību izvērtējusi *Eurostat* datus, proti, ka tā nav pietiekami izmantojusi šos statistiskos datus un ir veikusi pētījumus par trešo valsti ar tirgus ekonomiku, pamatojoties uz minētajiem datiem.

41 Komisijai šajā ziņā ir rīcības brīvība gan attiecībā uz *Eurostat* datu analīzi, gan attiecībā uz tās veiktajām izmeklēšanām, pamatojoties uz šo analīzi.

42 Pirmkārt, par iestāžu rīcības brīvību, izvērtējot *Eurostat* datus, liecina Komisijas uzsvērtais fakts, ka dati, kas tika apkopoti, lai noteiktu trešo valsti ar tirgus ekonomiku pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta izpratnē, neapšaubāmi ir ekonomiski dati, kas ļauj veikt sarežģītus vērtējumus, piemēram, konstatēt attiecīgā produkta vai līdzīga produkta minētajā valstī ražošanas pastāvēšanu vai noteikt šīs ražošanas nozīmi (šajā ziņā skat. spriedumus, 1991. gada 22. oktobris, *Nölle*, C-16/90, Krājums, EU:C:1991:402, 11.–17. punkts; 1997. gada 29. maijs, *Rotexchemie*, C-26/96, Krājums, EU:C:1997:261, 10. punkts, un 1995. gada 28. septembris, *Ferchimex*/Padome, T-164/94, Krājums, EU:T:1995:173, 66. punkts).

43 Otrkārt, apliecinot rīcības brīvību iestādēm, tām veicot izmeklēšanu, pamatojoties uz pirmajām veiktajām pārbaudēm, pamatregulas normās ir paredzēts, ka Komisija nosaka trešo valsti ar tirgus ekonomiku, pamatojoties uz "[drošu, pieejamu informāciju" (pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta otrā daļa), atstājot Komisijai gan rīcības brīvību datu pieejamības noteikšanā – jo pamatregulā paredzētie izmeklēšanas līdzekļi ir fakultatīvi un šajā gadījumā tos ir vēl grūtāk īstenot tāpēc, ka tie attiecas uz datiem par trešajām valstīm (pamatregulas 6. panta 4. punkts) –, gan arī rīcības brīvību savākto datu ticamības noteikšanā, to precizitāti nosakot "iespēju robežās" (pamatregulas 6. panta 8. punkts).

44 Šādi apsvērumi nevar tikt apšaubīti ar Tiesas apgalvojumu sprieduma *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C:2012:158; skat. arī ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumus lietā *GLS*, minēti 39. punktā, EU:C:2011:636, 101. un 102. punkts), 32. punktā, saskaņā ar kuru Komisijai pēc savas iniciatīvas ir jāizvērtē visa pieejamā informācija, jo tai nav tāda šķīrējtiesneša lomas antidempinga izmeklēšanā, kura kompetence aprobežojas vienīgi ar lēmuma pieņemšanu, pamatojoties uz informāciju un pierādījumiem, ko ir snieguši izmeklēšanas dalībnieki. Patiesībā ar šo apgalvojumu Tiesa ir precizējusi "pieejamo datu" avotus, uz kuriem Komisijai bija jābalsta sava analīze un kuri nav ierobežoti ar lietas dalībnieku iesniegto informāciju, un nav vēlējusies ierobežot Komisijas rīcības brīvību, nosakot no šiem avotiem iegūto datu pieejamību, it īpaši tāpēc, ka Tiesa sprieduma *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C:2012:158), tajā pašā punktā ir atsaukusies uz pamatregulas 6. panta 4. punktu.

45 Tādējādi, tā kā Komisijai šajā gadījumā ir rīcības brīvība, tad prasītājai ir jāpierāda, ka Komisija ir acīmredzami un nopietni pārkāpusi savas pilnvaras, un tas varētu izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

– Par iestāžu rīcības brīvības robežu acīmredzamu un nopietnu pārkāpumu

46 Vispirms jāprecizē, ka rūpības trūkums ir viens no kritērijiem, kāds tiek izmantots judikatūrā, lai uzskatītu, ka pretlikumība vai kļūda, ko pieļāvusi iestāde, ir uzskatāma par pietiekami būtisku Savienības tiesību pārkāpumu (skat. spriedumu *Gap granen & producten*/Komisija, minēts 31. punktā, EU:T:2013:248, 28. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā sakarā rūpības pienākums ir domāts, lai "raksturotu" cita principa vai Savienības tiesību normas pārkāpumu. Turpretim šajā gadījumā rūpības pienākums ir uzskatāms par principu, kura neievērošanu apgalvo un ir konstatējusi Tiesa.

47 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka, lai rūpības pienākuma neievērošana varētu tikt kvalificēta kā iestādes rīcības brīvības robežu acīmredzams un nopietns pārkāpums, ir jābūt notikušai rūpības pienākuma pilnīgai neievērošanai, jo ar pienākumu, kādi izriet no šī rūpības pienākuma, apjoma kļūdainu noteikšanu vien nav pietiekami (attiecībā uz labas pārvaldības principu un pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses skat. spriedumu, 1995. gada 18. septembris, *Nölle*/Padome un Komisija, T-167/94, Krājums, EU:T:1995:169, 89. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Līdz ar to ir jānosaka, vai šajā gadījumā Komisijas rīcībā ir vērojama pienākumu, kādi izriet no rūpības pienākuma, pilnīga neievērošana vai arī ir jārunā par minēto pienākumu apjoma sliktu novērtējumu.

49 Kā tas izriet no iepriekš 40. punktā minētā, Tiesa spriedumā *GLS*, minēts 7. punktā (EU:C:2012:158), atzina Regulu Nr. 1355/2008 par spēkā neesošu, jo Komisija nebija ievērojusi rūpības pienākumu, neveicot izmeklēšanu, pamatojoties uz *Eurostat* datiem par attiecīgā produkta importu Savienībā no trešajām valstīm ar tirgus ekonomiku.

50 Tomēr, šādi rīkojoties, iestādes absolūti nav ņēmušas vērā pienākumus, kādi izriet no rūpības pienākuma.

51 Komisijai, neesot priekšlikumiem no ieinteresētajām personām no trešās valsts ar tirgus ekonomiku, nav izdevies veikt izmeklēšanas pasākumus, lai izpētītu šādas valstis, un šī rīcība ir uzskatāma par rūpības pienākuma acīmredzamu un nopietnu neievērošanu (pēc analoģijas skat. spriedumus *Nölle* /Padome un Komisija, minēts 47. punktā, EU:T:1995:169, 88. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *ATC* u.c./Komisija, T-333/10, Krājums, EU:T:2013:451, 88. un 91. punkts).

52 Kā tas izriet no Regulas Nr. 642/2008 preambulas 40. apsvēruma un kā to tiesas sēdē precizēja Komisija, pēdējā minētā antipdempinga procedūras laikā veica izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas. Konkrētāk, ņemot vērā faktu, ka šī procedūra tika uzsākta pēc Spānijas asociācijas sūdzības, Komisija prasīja Spānijas iestādēm uzsākt nepieciešamās kontroles un pārbaudes, lai noteiktu trešās valstis ar tirgus ekonomiku, no kurām attiecīgais produkts tiek eksportēts uz Savienību. Pateicoties šai izmeklēšanai, Komisija atklāja divus šī produkta ražotājus no Taizemes, kuriem tā nosūtīja aptaujas anketas.

53 Kā to uzsvēris ģenerāladvokāts Ī. Bots, Komisijai nevar tikt pārmests, ka tā, šādi rīkojoties, nav ievērojusi rūpību attiecībā pret diviem konkrētajiem uzņēmumiem. Nosacījumi, saskaņā ar kādiem Komisija tos iztaujāja, un termiņš, kādā šie uzņēmumi tika aicināti aizpildīt anketu, tiem faktiski ļāva atbildēt Komisijai, kas nozīmē, ka viņu bezdarbībā ir vainojami tikai viņi paši, un vēl jo vairāk tas tā ir tāpēc, ka Komisijai nav nekādu piespiedu līdzekļu attiecībā pret trešo valstu uzņēmumiem, kas tai ļautu piespiest šos uzņēmumus sadarboties (ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumi lietā *GLS*, minēts 39. punktā, EU:C:2011:636, 115. un 116. punkts).

54 Turpretim Komisijai, nesaņemot atbildes no diviem Taizemes uzņēmējiem, bija jāturpina izmeklēšanas, jo sevišķi tāpēc, ka tai bija laiks to darīt, jo Komisija neveiksmīgo pieeju attiecībā pret minētajiem uzņēmumiem īstenoja 2007. gada decembrī, bet pagaidu regula tika pieņemta 2008. gada jūlijā. Līdz ar to, neturpinot šīs izmeklēšanas, Komisija nepielika nopietnas un pietiekamas pūles (šajā ziņā skat. spriedumu *GLS*, minēts 7. punktā, EU:C:2012:158, 34. punkts, un ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumus lietā *GLS*, minēti 39. punktā, EU:C:2011:636, 117. un 119. punkts; pēc analoģijas skat. arī spriedumu *Nölle*/Padome un Komisija, minēts 47. punktā, EU:T:1995:169, 88. punkts).

55 Tādējādi Komisija nepareizi novērtēja to savu pienākumu apjomu, kādi izriet no rūpības pienākuma, bet nebija tā, ka Komisija absolūti nebūtu ņēmusi vērā no rūpības pienākuma izrietošos pienākumus.

56 No visa iepriekš minētā izriet, ka iestādēm šajā gadījumā nevar tikt pārmests neviens akts vai rīcība, kas varētu izraisīt Savienības atbildības iestāšanos.

57 Līdz ar to Savienības atbildība nevar iestāties, jo ir pietiekami ar to, ka nav izpildīts viens no trim šīs atbildības iestāšanās nosacījumiem, lai prasība par kaitējuma atlīdzību tiktu noraidīta, neesot nepieciešamībai izvērtēt, vai ir izpildīti divi pārējie nosacījumi (spriedums, 2002. gada 20. februāris, *Förde-Reederei*/Padome un Komisija, T-170/00, Krājums, EU:T:2002:34, 37. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1994. gada 15. septembris, *KYDEP*/Padome un Komisija, C-146/91, Krājums, EU:C:1994:329, 81. punkts).

58 Tomēr, pakārtoti, ir jāpārbauda, vai pastāv pietiekami tieša un konkrēta cēloņsakarība starp pārmesto nepareizo rīcību un apgalvoto nodarīto kaitējumu.

Par cēloņsakarību starp kļūdu un kaitējumu

59 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apgalvotajam kaitējumam pietiekami skaidri ir jāizriet no pārmestās rīcības, kurai ir jābūt galvenajam kaitējuma cēlonim, jo nav pienākuma atlīdzināt ikvienas kaitīgās sekas, pat attālinātas, kādas izriet no prettiesiskās situācijas (spriedums, 1979. gada 4. oktobris, *Dumortier* u.c./Padome, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79, Krājums, EU:C:1979:223, 21. punkts; skat. arī spriedumu, 2006. gada 10. maijs, *Galileo International Technology*

u.c./Komisija, T-279/03, Krājums, EU:T:2006:121, 130. punkts un tajā minētā judikatūra). Prasītāja ir tā, kurai ir jāpierāda cēloņsakarība starp pārmesto rīcību un apgalvoto kaitējumu (skat. spriedumu, 1998. gada 30. septembris, *Coldiretti* u.c./Padome un Komisija, T-149/96, Krājums, EU:T:1998:228, 101. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Tomēr prasītāja šajā gadījumā šādu cēloņsakarību nav pierādījusi.

61 Prasītājas iesniegtie pierādījumi neļauj konstatēt, ka procenti, kas, kā tiek apgalvots, veido tai nodarīto kaitējumu, atbilst aizņēmumiem, kas tika ņemti sakarā ar likviditātes zaudēšanu strīdīgo antidempinga maksājumu veikšanas dēļ.

62 Vienīgais iesniegtais pierādījums, kas ir ietverts prasības pieteikuma A4 formāta pielikumā ar nosaukumu "Pārskats par papildu procentu izdevumiem", ir sagatavots tabulu par periodos maksājamo procentu summu veidā (aile ar nosaukumu "Gesamtzinsen", proti, "Kopējie procenti"), tajās precizējot procentu likmes (aile "Procentu likme"), kā arī summas, uz kurām šie procenti attiecas (aile "Summa"). Taču papildus tam, ka šajā pielikumā nav sniegts nekāds precizējums par šo summu raksturu, ja vien nav runa par atsauci ar norādi "Paziņojums par nodokļiem" ("Steuerbescheid"), kurai seko numurs, ir jānorāda, ka šo pielikumu šīs prasības sakarā, kā to pati prasītāja apstiprināja tiesas sēdē, ir iesniegusi prasītāja. Tāpēc ar šo pielikumu kā tādu, neesot pierādījumiem no ārēja avota vai no jebkāda cita oficiāla dokumenta, kas varētu apstiprināt apgalvoto saikni starp procentiem, aizdevumiem un antidempinga maksājumiem, kas tikuši nepamatoti noteikti ar Regulu Nr. 1355/2008, nevar būt pietiekami (attiecībā uz prasītājas iesniegtā dokumenta vājo pierādījuma vērtību skat. rīkojumu, 2014. gada 3. septembris, *Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon*/Komisija, T-261/12, EU:T:2014:755, 38. punkts).

63 Turklāt, pat ja tiktu pieņemts, ka replikas pielikumi C2 un C3 varētu tikt atzīti par pieņemamiem, kaut arī tie tika iesniegti novēloti, nesniedzot pamatojumu šai novēlotajai iesniegšanai, tie tomēr neļautu pierādīt izvirzīto cēloņsakarību.

64 Protams, pielikums C2 ar tajā ietvertajiem datiem (bankas kontu izrakstiem, muitas iestāžu paziņojumiem par nodokļu noteikšanu un atmaksu, muitas deklarācijām, kā arī prasītājas un četru pārējo sabiedrību iesniegtiem pieteikumiem par [nodokļu] atmaksu) apliecina antidempinga maksājumu samaksu un atmaksu, kā arī attiecīgās summas. Turklāt pielikums C3 ar tajā ietvertajiem prasītājas bankas apliecinājumiem, ar kuriem ir atgādināti šo kredītlīgumu galvenie nosacījumi (aizņemtās summas, procentu likmes, procentu summas, ilgums), pierāda procentu samaksu. Turklāt, pamatojoties uz pārbaudi, kas tomēr tika apgrūtināta ar to, ka netika skaidri iesniegti vairāki dokumenti, kas ir atkārtoti ietverti pielikumā C2, var tikt apgalvots, ka dažas summas vai dažas papildu summas, kas ir minētas pielikumā C2, atbilst dažām A4 pielikumā minētajām aizņēmumu summām un ka C3 pielikumā minētās procentu likmes atbilst A4 pielikumā minētajām procentu likmēm.

65 Tomēr trīs minēto pielikumu kopīga analīze pati par sevi neļauj konstatēt, ka prasītāja ir ņēmusi aizņēmumus nepamatoti samaksāto antidempinga maksājumu dēļ, nevis, tikai lai vispārīgi finansētu savu darbību neatkarīgi no attiecīgajiem antidempinga maksājumiem. Pirmkārt, kā to tiesas sēdē pamatoti uzsvēra Padome, starp pielikumiem C2 un C3 nav nekādas saiknes, ciktāl aizņemtās summas, kādas ir norādītas pielikumā C3, ir daudz augstākas nekā nepamatoti samaksātie antidempinga maksājumi, kā tas izriet no pielikuma C2. Otrkārt, pielikumiem C2 un C3 ir vismaz pierādījuma spēks, jo tie izriet no ārējiem avotiem un/vai oficiāliem dokumentiem attiecībā uz attiecīgajām antidempinga maksājumu summām un procentu likmēm (skat. iepriekš 64. punktu), taču tie nekompensē pielikuma A4 nepietiekamo pierādījuma spēku (skat. iepriekš 62. punktu), un tāpēc ar tiem nav pietiekami, pat tos apvienojot ar pielikumu A4, lai pierādītu saikni starp nepamatoti samaksātajiem antidempinga maksājumiem, aizņemtajiem aizdevumiem un atbilstošajiem procentu maksājumiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 1. februāris, *T. Port*/Komisija, T-1/99, Krājums, EU:T:2001:36, 72. un 73. punkts).

66 Prasītājas nepieciešamība ņemt minētos aizdevumus strīdīgo antidempinga maksājumu dēļ ir vēl jo vairāk apšaubāma tāpēc, ka prasītāja, kā to uzsvērušas Padome un Komisija, savā replikā atbildību par [antidempinga] maksājumiem ir novēlusi uz saviem klientiem. Prasītāja drīzāk esot bijusi spiesta ņemt aizņēmumu, lai finansētu savus pirkumus, gaidot, kamēr tiks pārdotas tās preces un kamēr starp tās klientiem tiks atbilstoši sadalīti antidempinga maksājumi, bet tai nekādā ziņā neesot bijis jāaizņemas attiecīgās summas uz daudz ilgākiem aizņēmumu termiņiem, kā tas izriet no prasības pieteikuma pielikuma A4, proti, uz laika periodu, sākot no attiecīgo antidempinga maksājumu samaksas, līdz brīdim, kad tos atmaksās muitas iestādes. Turklāt Padome uzsvēra, kam šajā ziņā prasītāja nav iebildusi, ka attiecīgā antidempinga maksājumiem pakļautā darbība veidoja ne vairāk kā 6 % no importētāju, attiecībā uz kuriem tika veikta antidempinga izmeklēšana, tādu kā prasītāja, apgrozījuma, tādējādi, neesot pierādījumiem un pat pretējiem argumentiem no prasītājas puses, padarot maz ticamu likviditātes zaudēšanu sakarā ar strīdīgo antidempinga maksājumu samaksu, kā rezultātā būtu jāprasa aizdevums.

67 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi cēloņsakarības starp kļūdu un kaitējumu pastāvēšanu.

68 Līdz ar to šis nosacījums par Savienības atbildības iestāšanos nav izpildīts, un tas nozīmē, ka nav jālemj par Padomes un Komisijas apgalvojumiem par šīs cēloņsakarības pārtraukšanu prasītājas nolaidības un strīdīgo antidempinga maksājumu atkārtotas ieviešanas ar Regulu Nr. 158/2013 dēļ. No minētā arī izriet, ka Komisijas pieteikums par tiesvedības šajā instancē apturēšanu, jo Tiesā pašlaik tiek izskatīti divi prejudiciāli jautājumi par Regulas Nr. 158/2013 spēkā esamības izvērtēšanu (apvienotās lietas C-283/14 *CM Eurologistik* un C-284/14 *GLS*), nevar tikt apmierināts.

69 Līdz ar to šī prasība ir jānoraida kā nepamatota gan tās galvenajos, gan pakārtotajos prasījumos, neesot nepieciešamībai lemt, pirmkārt, par apgalvoto prasības daļējo nepieņemamību, ciktāl tā attiecas uz procentiem saistībā ar aizdevumiem, kas tika ņemti sakarā ar antidempinga maksājumiem par importu, īstenotu ar četru pārējo sabiedrību starpniecību, un, otrkārt, par iebildi par nepieņemamību, balstītu uz procedūras nepareizu izmantošanu, ciktāl prasība patiesībā bija vērsta uz valsts muitas iestāžu lēmumu atcelšanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Padomes un Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar to prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *I. Schroeder KG (GmbH & Co.*) atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 23. septembrī.

[Paraksti]